

Arrest

nr. 295 127 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Namibische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LEROY *loco* advocaat A. VAN DE STEEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Namibië geboren te Windhoek. U bent opgegroeid bij uw moeder maar woonde sinds 2008 terug in Windhoek. In 2005 haalde u uw diploma secretariaat en administratie. U verklaart gehuwd te zijn in 2004 en drie kinderen te hebben met uw echtgenoot. Uw echtgenoot heeft de Congolese nationaliteit. Uw echtgenoot verblijft momenteel nog in Namibië. Uw man is makelaar en u hielp hem bij zijn administratie. Daarnaast had hij eveneens een crèche en ook daar deed u de administratie. U baatte sinds 2009 eveneens een guesthouse uit.

De familie van uw echtgenoot woont al geruime tijd in België. U kwam sinds 2010 geregeld bij hen op bezoek. U reisde steeds legaal met een toeristenvisum. Één van uw zonen, S. C. M., is geboren in Italië in 2010, u was er op vakantie vooraleer naar België door te reizen en bent er bevallen. Sinds 2019 verblijven uw kinderen permanent bij uw schoonfamilie, zij zouden reeds naar school gaan in België. U reisde voor het laatst op 04 januari 2020 naar België. U reisde opnieuw legaal met een toeristenvisum afgeleverd door Duitsland aangezien België geen ambassade heeft in Namibië. U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Namibië aangezien u verschillende familieleden heeft verloren aan covid en u de confrontatie met deze feiten emotioneel niet aankunt. U haalt eveneens economische problemen aan en een vrees om besmet te geraken met covid aangezien er niet voldoende voorzorgsmaatregelen worden genomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de paspoorten en visa van zowel u als uw kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen, reisdocumenten van u en uw kinderen, attesten dat uw kinderen naar de internationale school in Windhoek gingen, overlijdensaktes van uw schoonouders, verschillende documenten in verband met de zaken van u en uw echtgenoot, uw huwelijksakte, verklaring vaderschap van uw echtgenoot over uw kinderen, het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenoot, een aanvraag voor de erkenning van uw diploma, aankomstverklaring van u en uw kinderen, attesten van uw opleidingen en foto's van uw guesthouse wanneer het gebruikt werd door de overheid gedurende covid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart de economische en sanitaire situatie te vrezen in Namibië en emotioneel niet klaar te zijn er terug te keren. Dergelijke elementen geven echter geen aanleiding tot internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal geeft u aan geen andere problemen te hebben gekend in Namibië. U verduidelijkt onmiddellijk dat u nooit enige problemen kende met de autoriteiten of omwille van politiek (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.4 en p.12). De enige reden die u aanhaalt waardoor u op heden niet terug kunt keren naar Namibië terwijl u er voordien wel steeds terugkeerde is het feit dat u zich emotioneel niet klaar voelt om geconfronteerd te worden met het overlijden van verschillende van uw familieleden en omdat u er niet langer zult kunnen werken omwille van de covid-pandemie (NPO p.13 en p.16). U verklaart geen lid te zijn van enige organisaties, bewegingen of politieke partijen. U nam nooit deel aan politieke activiteiten en ook binnen uw familie was niemand politiek actief (NPO p.11). Verder verklaart u er een goed leven te hebben gehad en nooit eerder bij uw vroegere reizen overwogen te hebben niet meer terug te keren naar Namibië (NPO p.13). Hieruit valt dan ook eenduidig af te leiden dat de door u aangehaalde motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Waar u economische problemen aanhaalt en het feit dat u geen werk meer zou vinden haalt u geen elementen aan gerelateerd aan de Conventie van de Genève om dewelke u niet in staat zou zijn opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien. U verwijst naar de algemene werkloosheid in het land en het feit dat bepaalde stammen bevoorrecht zouden worden. U verklaart daar echter nooit persoonlijk mee geconfronteerd te zijn geweest. Zelfs binnen uw familie waren hier nog geen problemen rond geweest (NPO p.13). U haalt daarbij geen enkele reden aan waarom de algemene omstandigheden in Namibië voor u meer problemen zou opleveren dan voor anderen (NPO p.14). Bovendien werd u zelf door de

overheid benaderd om uw guesthouse ter beschikking te stellen en werd u hiervoor vergoed (NPO p.12), hieruit blijkt dan ook allerm minst dat u door uw autoriteiten zou vervolgd worden. **Dit geldt eveneens voor de invloed van de sanitaire situatie in het land.** Ook dit valt niet onder de Conventie van Genève en evenmin haalt u redenen aan waarom deze situatie u harder zou treffen waardoor dit als een vrees voor vervolging kan worden gekwalificeerd.

In hoofde van uw kinderen haalt u bij een terugkeer evenmin enige vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan. Waar u aanhaalt dat uw kinderen moeilijkheden zullen kennen zich terug aan te passen in Namibië aangezien ze al enige tijd in België verbleven en hier school lopen (NPO p.15), kan dit ook bezwaarlijk worden gekwalificeerd als een element van een zodanige ernst dat dit een vrees voor vervolging zou uitmaken. Waar u verklaart dat u niet langer de middelen zal hebben om hen naar een privé-school te sturen maar dat zij naar een publieke school zouden moeten gaan valt hier evenmin onder.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat deze appreciatie te wijzigen. Alle door u neergelegde documenten betreffen uw identiteit en die van uw kinderen, uw reisroute en die van uw kinderen en documenten in verband met uw leven en zaken in Namibië. Zoals hierboven geargumenteed wordt op geen enkele manier getwijfeld aan uw identiteit, reisroute of achtergrond. Deze elementen wijzen echter niet op enige vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In het eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de overschrijding van redelijke termijn.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoekende partij dient op 10.09.2021 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Uit het administratief dossier blijkt dat het dossier aan het CGVS werd overgedragen op 14.10.2021.

Op 01.02.2022 wordt verzoekende partij uiteindelijk uitgenodigd voor haar persoonlijk onderhoud, dat doorgaat op 24.02.2022.

Pas op 26.09.2022, meer dan een jaar na het indienen van de aanvraag en maar liefst 7 maanden na het persoonlijk onderhoud met verzoekende partij, wordt in onderhavig dossier dan eindelijk een beslissing genomen (die enkele dagen later ter kennis wordt gebracht een verzoekende partij).

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

❖ de complexiteit van de zaak: de weigeringsbeslissing van het CGVS omvat slechts 2 pagina's... Er is in casu dan ook geen sprake van enige complexiteit die de exuberante termijn waarbinnen een beslissing werd genomen kan verantwoorden.

❖ het gedrag van de bestuurde: verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt.

❖ het gedrag van het bestuur: het gedrag van de verwerende partij was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat in onderhavig dossier de redelijke termijn werd overschreden. Het middel is gegrond.

Het recht van verzoekende partij om haar dossier binnen een redelijke termijn behandeld te zien, is onmiskenbaar onherroepelijk aangetast.

Bovendien kan door de overschrijding van deze termijn de betrouwbaarheid van de feiten waarop de beslissing werd gesteund, evenals de betrouwbaarheid van de beoordeling van verwerende partij van de overige elementen in het dossier (in het bijzondere het persoonlijk onderhoud) door het lange tijdsverloop niet worden gegarandeerd.

Het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij dient dan ook te worden ingewilligd, zij dient de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend."

Verzoekster voert verder aan:

"2.B. Specifiek aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

2.1.1. Eerste middel [de Raad neemt dit aan als tweede middel]: **SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 juncto 48/5 VAN DE VREEMDELINGENWET EN**

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, zonder hiernaar nog maar het minste onderzoek te doen

Terwijl artikelen 48/4 juncto 48/5 van de Vreemdelingenwet de voorwaarden bepaalt waarin de aanvrager zich kan beroepen op het subsidiair beschermingsstatuut en uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt dat verzoekende partij niet aan deze voorwaarden voldoet.

[...]

De bestreden beslissing bepaalt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus:

"(...) of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reel risico op het lijden van ernstige schade", zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

(...)"

Deze zeer beperkte motivering voldoet allerminst en bevat bovendien feitelijke onjuistheden.

De door verzoekende partij opgeworpen elementen worden eerder in de beslissing inderdaad besproken bij het beoordelen van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij. Wat echter niet klopt is dat deze elementen bij die beoordeling als niet geloofwaardig worden weggezet. Er wordt enkel gesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Over de geloofwaardigheid ervan wordt verder niet gesproken.

Ter illustratie:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie"

En verder:

"Ook dit valt niet onder de conventie van Geneve en evenmin haalt u redenen aan waarom deze situatie u harder zou treffen waardoor dit als een vrees voor vervolging kan worden gekwalificeerd. "

Zoals reeds gesteld wordt in de beslissing enkel uitspraak gedaan over de relevantie van bepaalde elementen in het licht van de vluchtelingenstatus. Over de geloofwaardigheid van de elementen wordt niets gezegd, evenmin (en belangrijker) worden deze elementen beoordeeld in het licht van de subsidiaire bescherming (waar zij mogelijk wel relevant zijn).

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook manifest onvoldoende.

De door verzoekende partij aangehaalde elementen, met name de sanitaire situatie in haar land van herkomst en de manier waarop de autoriteiten hiermee omgaan, is wel degelijk zeer relevant in het beoordelen of verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Uit bovenstaande elementen kan niet anders dan worden besloten dat de beslissing genomen werd in strijd met artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Minstens is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd in het licht van deze artikelen.

Het middel is gegrond."

Beoordeling

3. Inzake het eerste middel, met name de aangevoerde schending van de redelijke termijn, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld.

Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving

van haar relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

4. Inzake de vluchtelingenstatus oordeelt verzoekster dat verzoekster niet in aanmerking komt omdat (i) de vrees voor de economische en sanitaire situatie in Namibië geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep); (ii) uit de door verzoekster aangehaalde economische en sanitaire problemen en het feit geen werk meer te vinden, geen elementen blijken die een *nexus* vertonen met het Verdrag van Genève en waardoor zij niet in staat zou zijn opnieuw in haar levensonderhoud te voorzien; (iii) in hoofde van haar kinderen verzoekster evenmin enig element aanhaalt waaruit bij een terugkeer enige vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou kunnen blijken.

Verzoekster onderneemt geen poging om de voorstaande gemotiveerde vaststellingen concreet te weerleggen. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat *“de sanitaire situatie in haar land van herkomst en de manier waarop de autoriteiten hiermee omgaan, is wel degelijk zeer relevant in het beoordelen of verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus”* stelt de Raad vast dat verzoekster dienaangaande geen enkel concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat zij in aanmerking zou kunnen komen voor subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster kan derhalve niet steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Kosten

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS